

Tempora

AF OLE JUL

OM MALEREN PETER SKOVGAARD

Der er en hel del af udgangspunktet tilbage, når Peter Skovgaard afslutter arbejdet med et maleri: Lærredets grundering, den hvide dug.

Peter Skovgaards maleri er et tydeligt udsagn om et møde mellem en maler og et lærred i gensidig tilnærmelse. Som i papirets og akvarelmalerens jævnbyrdige samarbejde; kalkens støtte til frescomaleren og marmorblokkens defensiv mod billedhuggerens mejsel.

Stående over for Peter Skovgaards maleri oplever man som betragter fornemmelsen af, at denne maleriske proces lige akkurat er færdiggjort her og nu.

Maleriernes motiver syner på samme tid som billeder der opsuges af og billeder der står frem af den hvide dug. Den hvide dug er både den synlige oprindelig og uafvendelig, men det handler hverken om løsrivelse eller tilbageholdelse. Dugens maleri er tilsyneladende skabt uden for en rationel kontrol, men med sindet åbent for impulser; balancerende mellem det velovervejede og det spontane.

Motivet i sit enkle, kaotiske, vilde, tyste eller nervøse hurtigt nedfældede udtryk får hvidt rum og frihed til at være i sin tilstand. Penselsstrøgenes skrevne virkning indgår en pagt med maleren. Mægleren er den hvide dug.

MOTIVET I SIT ENKLE, KAOTISKE, VILDE, TYSTE ELLER NERVØSE HURTIGT NEDFÆLDEDE UDTRYK FÅR HVIDT RUM OG FRIHED TIL AT VÆRE I SIN TILSTAND.

Motiverne på den hvide dug er resultater af en form for oprydning. En oprydning, der arbejder frem mod et balancepunkt mellem det, kunstneren vil, og billedet vil. Resultaterne artikulerer på anden vis en oprydning. De former et

sprog af akkumuleret moderne billedhistorie og et tidsspænd mellem hulemaleri og nutidig tæmnet vildskab.

Artikulationen er tillige sammenlignelig med eksempelvis en skulpturs præsentation på en hvid sokkel. Der bliver anderledes rum. Man kommer rundt i situationen. Der opstår et arkitektonisk sprog om motivets væren.

Den sorte farve er dominant mod den hvide dug. Malet stringent og tegnet sitrend. Gråtonerne er righoldige. Støv og aske. Andre farver er inere kortfattede. Hudfarve eksempelvis. Og blodig lidenskabsrød eller isende forstandsblå. Toner af tærende rust og komposterende muld.

De er ikke entydig nordiske, farverne, men inkorporerer sydlandske temperamenter, så fyrreskygger krydser marmorets "årer".

De er formen, der er minimalt afsat i et afmålt ryk i et tildelt tidsrum.